

Pentru pelerinagiile la Bodrog.

Se apropie sărbătorile Bodrogului, când avalanșe mari de credincioși se vor porni din nou la drum, spre a poposi la oaza din Bodrog — micul nostru Ierusalim, cetatea veche a ortodoxiei Eparhiei noastre. Aceeș credință, în care ne-am clădit în două milenii ființa noastră etnică, aceeaș credință, pentru care mucenicia multor vremi istorice a cerut tortură și sânge, și care azi a injectat ritmul și potența morală a României din comoara ei inepuizabilă ce și-a țâșnit puterea în Maglavit, — aceeaș credință zugrumă piedecile și ușurează drumul, pentru a purta cu ea pe credincioșii Eparhiei noastre în umbra de sfânt popas la mănăstirea din Bodrog.

Mulțimea noastră vrea din timp în timp o expansivă revărsare de evlavie, o ieșire din cele ale lumii și o mângâiere ce și-o caută și-o găsește la Bodrog. Pelerinagiile ei sunt îmbucurătoare; dar trebuiesc luate aminte și întreținute cu grijă, ca să nu slăbească, ci să se fortifice. Remarcăm, fiindcă deci *trebuie* să remarcăm *două scăderi*, cari deși formale — externe, vor trebui să la sfârșit: absența la credincioși a unei educații de ordine și de atitudine corectă de cucernicie, corespunzătoare atmosferei liturgice și sfințeniei ce îmbracă mănăstirea; iar a doua, absența unei organizări de către cei competenți pentru o mai bună ordine la fața locului, corespunzătoare ideli unor atari pelerinagii. Ambele scăderi se îmbină și se condiționează reciproc; de ceea ele se confundă una cu alta într'o regretabilă simultanitate.

Intr'adevăr, în Paraclisul din curtea mănăstirii se servește în sobor liturgie pontificată de Episcop și însoțită de predică arhierescă,

iar credincioșii din curte, cei mai mulți, azistă ignoranți și impasibili la aproape toate actele liturgice. Nici măcar nu-și înclină capul la o binecuvântare arhierescă, la o tămâiere, la un *pace tuturor* — iar mai la margini, grupuri mici distrase și absente își împletesc murmurale lor cu zgomotul din aglomerația dela ușile cari duc în curtea amintită și unde cei ce vreau să iasă se strămtoresc reciproc cu cei ce vreau să intre, fapt ce durează tot timpul liturgiei. La o anumită distanță — și nu mare — dela Paraclis numai ochii mai pot avea rol, căci față de ceea ce se slujește, zgomotul face urechile de prisos.

O îndreptare a acestei stări se impune dela sine, printr'o persistentă educare de acasă a credincioșilor, mai ales în Duminecile imediat precedente sărbătorilor Bodrogului. Credincioșii trebuiesc instruați atât în partea didactică, cât și în cea sfințitoare a liturgiei noastre. Ei trebuiesc îndrumați la o atitudine externă mai cuviincioasă și mai adecvată tuturor formelor liturgice, fiindcă prin aceasta se întărește credința și religiozitatea, iar fără aceasta convingerile lor interne scad. Dar o religiozitate adâncă și o formă externă adecvată ei, subsistă numai în cadrul unei ordini, numai într'o conduită morală ordonată, pe care o cere categoric orice atmosferă de sfințenie.

Cu dispariția primei scăderi, firește, ar dispăre și a doua, sau cel puțin s'ar simți într'o măsură mult mai mică. Pentru că pentru credincioșii cari știu să-și impună o autodisciplină, învățată și primită cu convingere de acasă, nu este nicidecum nevoie să se zăvoreașcă aproape toate întrările cari duc la slujbă în curtea mănăstirii (pentru ca cei întrați acolo

să nu mai poată ieși până la sfârșit). Cu astfel de credincioși, atmosfera de acolo își regăsește dela sine și fără multă altă organizare sistematică, ritmul ei firesc.

Priviți catolicii-romani la Radna și comparați-i cu ai noștri la Bodrog! Veți vedea o disciplină mai corespunzătoare simțului ce l-a adus acolo — și sfințeniei după care aleargă sufletul lor; mișcări mai încete și mai tăcute, rugăciuni mai pline de evlavie, peste tot mai ordonați, deși ca număr cel puțin aceeaș mulțime ca la Bodrog le populează mănăstirea și vecinătatea ei. Noi n'avem o credință inferioară celei a lor. Noi avem o credință care a putut rezista mai multor lovituri decât cea a lor și a supraviețuit unor împilări, pe care cea a catolicilor nu știu cum le-ar fi putut birui. Dar și credincioșii noștri trebuie să fie ca și credința noastră! Și dacă nu sunt, să-i facem să fie, ca să-și reia calea care a dus și duce la Dumnezeu.

Regiunea Eparhiei Aradului cere o pastorație deosebită, fiindcă starea materială bună în raport cu alte ținuturi a făcut aici pe om mai încrezut în sine și l-a depărtat mai mult de cele sfinte. Ortodoxia acestui ținut — s'o mărturisim! — subzistă mai mult din rădăcinile trecutului de părinți și moși-strămoși adormiți în ea, decât dintr'o convingere personală obiectivă a insului. Pretutindeni e nevoie în prima linie de didacticism intens și apoi, concomitent, de mișcare de inimi și de înduplecări ale voinței spre o viață adevărat creștină și ortodoxă. Aceasta și față de pericolul sectar, care în Eparhia noastră a luat proporții îngrijorătoare. Iar atâta timp cât și la baza pelerinagiilor de cari fu vorba va sta o credință numai moștenită din tradiție și obicinuință, iar nu și o credință ca act personal, întărit prin convingeri obiective, ele vor fi defecte în esență, iar menirea lor va număra un obstacol în plus.

Iată considerente, cari ori de cine ar fi făcute, sunt reale și nu pot fi neșocotite. Ne abținem dela propuneri de detaliu, crezând că ele sunt evidente dela sine și n'au nevoie de accent.

Dr. P. Deheleanu.

Tragedia Românilor sârbizați din Banat.

10.

Am arătat în articolele precedente mijloacele perhorecate uzate de coreligionarii noștri sârbi de-a atrage de partea lor pe Românii bănățeni în general și'n special pe cei din comuna Munar.

De copiii „cotcoreșilor“ din Munar, trecuți la sârbi, mai bine zis la biserica sârbească, conducerea spirituală a mănăstirii Bezdin — devenită acum, după terminarea, în condițiile cunoscute, a procesului mănăstirilor, un focar de ultrașovinism sârbesc — s'a îngrijit să aibe școală în care rătăciții să învețe limba sârbească și să li se infiltreze în suflet simțeminte național sârbești, cari cu timpul să poată înăbuși orice scânteie și tendință de românism, ce ar izbucni cândva din subsolul conștiinței lor maltratate de teroarea șovinismului desnaționalizator sârbesc.

Școala sârbească confesională, înființată în anul acaparării cotcoreșilor își continuă cu mult succes în chiar România Intregită activitatea de culturalizare a Românilor din Munar, în spirit național sârbesc.

N'am avea nimic de obiecționat dacă școala sârbească de aici și-ar cultiva propriile-i odrasle, dar indignarea noastră vulcanică își asvârle tumultuos lava clocotitoare de protest legitim atunci, când știm și vedem cum în Țara noastră și sub oblăduirea autorităților noastre, de multe ori indiferente față de fenomenul desnaționalizării fraților, noștri, se continuă opera de corupție, de desagregare și de înstrăinare a fraților noștri încăpuți în vremuri de restriște sub maștera ocrotire sârbească.

Înainte de a da câteva sugestii celor chemați să fie vestalele și montorii vieții românești, mai ales în acest colț de țară, invadat de atâtea elemente cu accentuate tendințe de dominație confesională și națională, vom stăruii puțin asupra evoluției stărilor etnice-religioase din comuna Munar.

Faptica ajutorare materială a elementului românesc sărac din Munar, din partea mănăstirii Bezdin, precum arătam în articolul precedent, a progresat în măsura în care interesele sârbești o reclamau, cu scopul nemărturisit de-a arunca praf în ochii judecătorilor, chemați să judece procesul mănăstirilor, care în fond era inspirat și provocat mai mult de motive naționale decât de elemente religioase.

După terminarea procesului, care avea să dea dreptate nedreaptă sârbilor, mănăstirea Bezdin (atribuită sârbilor împotriva tuturor argumentelor istorice, cari până la 1784 îi recunosc caracterul de mănăstire românească, prin simplul fapt că o înregistrează ca „monasterium graeci ritus non uniti“, numire dată bisericii noastre, spre deosebire de cea dată bisericii sârbești, care figurează totdeauna cu atributul determinativ de biserică „ilirică“ sau „rasciană“ sau „slaveno-sârbească“) a început să-și neglijeze puțin câte puțin neofiii din Munar.

An de an mănăstirea Bezdin — care de acum nu mai avea nevoie de argumente istorice — reducea „cotcoreților“ porția de lemne, de vin, și de alte bunătăți, cari au format tot atâtea mijloace și ispite de-a atrage și a menține la, și în rătăcire pe Românii nevoiași și puțin credincioși. Drept consecință mai mult de jumătate din ei, dându-și seama de cursa în care fuseseră atrași, se leapădă de sârbie și se întorc la „românie“.

Numărul celor rămași de partea sârbilor se ridică până la 200 suflete. Aceștia și azi, în România Mare, se declară „sârbi“. În casele și familiile lor „sârbii“ din Munar însă vorbesc numai românește, căci sârbește nu știu mai mult decât au învățat la școala sârbească. Bătrânii nu știu nici vorbi, nici scrie sau ceti sârbește. Tinerii știu ceti și scrie numai sârbește, căci așa au învățat în școala confesională sârbească, susținută de mănăstirea Bezdin, și condusă de învățătorii sârbi, cu structură psiho-fizică diferită de cea a elevilor, asupra cărora el, învățătorul va trebui să influențeze în mod negativ prin încorsetarea și sufocarea aspirațiilor instinctuale și hereditare național-românești, iar în mod pozitiv prin cultivarea artificială a unei limbi streine, prin mijlocirea căreia să transmită „cotcoreților“ idealurile și sentimentele poporului sârbesc, idealuri cari nu sunt identice, ci în multe privințe chiar diametral opuse cu ale poporului din care fac parte, prin sângele ce le curge în vine.

Că Românii rătăciți din această comună, azi nu sunt sârbi, faptul se datorește ambianței locale, mediul în care li-a fost dat să trăiască, și legăturile familiare cu Românii rămași credincioși bisericii și neamului. Totul în Munar — limba ce-o vorbesc, tradițiile și obiceiurile, rudeniile și cimitirul — le găsesc elocvent că ei sunt Români din viață veche, îmbrăcați cu straie sârbească, pe care dac'o desbracă nimic nu le mai amintește că ar fi fost cândva „sârbi“.

Călugării mănăstirii Bezdin, cari le provăd

necesitățile de ordin religios, depun eforturi însemnate spre a înstreina cât mai mult pe cei rupți din corpul românismului. Pentru a le masca originea, călugării când botează copiii cotcoreților le pun numai nume sârbești, sau cu rezonanță sârbească, ca: Dușan, Milan, Sava, Petar, Obrad, Blagodar, Liubița, Melania, Rujița etc. Aceste fațade sârbești nu pot ascunde în întregime originea ființei românești a cotcoreților, cari până la unul poartă nume patronimice cu o rezonanță autentică românească, și cari răspund la: Olarescu, Bărbosu, Șepețan, Filip, Iorgovan, Vădăsan, Drăgan etc.

În fața acestor stări, cari trebuie să revolve pe oricine simte românește, am căutat să văd care este motivul că acești nenorociți de „Români“ persistă în rătăcirea alor. Preotul paroh ort. român din Munar, Părintele Ignatie Raica, un zelos propovăduitor al Evangheliei, la chestionarul trimis, mi-a răspuns în felul următor:

„Motivul pentru care persistă în rătăcirea lor, zace în faptul că în România mare se face de toate, afară de naționalism sănătos, românesc; iar Mănăstirea (Bezdin) le mai udă gătlejul cu câte un pahar de băutură din viile întinse ce le deține aici la Munar cât și la Păuliș“.

Iar la întrebarea: „Care ar fi modalitatea readucerii la matcă“. Sf. Sa dă un răspuns clar și categoric:

I. Recăștigarea mănăstirii Bezdin, care a fost românească.

II. Desființarea școlii confesionale sârbești, necorespunzătoare, cu elevi puțini, școală care propagă panslavismul sub indolența noastră a Românilor dela conducere.

III. Politica românească să fie înadevăr românească și nu de șovăială.

IV. Administrația județului să nu le deie atâta atenție, ca să nu zică adevărul: mai multă decât chiar Românilor din Munar.

Spre ilustrarea acestui capitol de acuză, voi spune că cu ocazia unei vizite, un domn prefect a vizitat Mănăstirea sârbească Bezdin, trecând prin Munar, iar satul Munar l-a dat uitării“ . . .

Iată rețeta cu adevărat salvatoare pentru extirparea stărilor patologice din Munar, pe cari preotul Raica le numește „stări excepționale“ și de ameliorarea cărora se îndoește: „doresc ca să poți face ceva în cauza aceasta, și'n scopul nobil ce-l urmărești, dar eu nu leg mari speranțe“.

Rețeta aceasta o vom prescrie — în articolele viitoare — pentru toate comunele con-

taminate de „sârbi“, și promitem a nu înceta lupta, până ce autoritățile noastre administrative și școlare de Stat nu vor lua măsurile de salvare a Românilor condamnați la moarte sigură prin ruperea lor dela sânul matern.

Pr. Gh. Cotoșman

(Urmează)

Calvarul preoției!

Nu cred să existe azi o categorie de slujbași ai statului mai oropsită ca și preoția. *Preotului i-se cere totul, dar nu i-se dă nimic!* Preotul trebuie să fie animatorul vieții culturale a satului, regeneratorul vieții sociale, promotorul moralei, pilda vie a cinstei, întruparea blândeții și a supunerii, întreținătorul unei familii cât mai numeroasă, și în fine sluga plecată a celui mai umil cetățean al acestei țări. În schimb acestui slujbaș devotat al Statului român, care are un rol covârșitor în formarea nouilor generații, și a caracterelor românești, i-se aplică din timpurile de vitregie ale opresiunii maghiare, — când preotul a fost cel dintâiu care a făcut cunoștința închisorilor și a balonetelor ungurești — și durere și azi după realizarea idealului național al cărei luptător devotat a fost, aceeaș umilință batjocoritoare, aceeaș palmă usturătoare!

Guvernele și politicianii toți câți s'au perindat la cârma țării, i-au înșelat bunacredința, speculându-i dragostea sinceră de neam și lege, nădejdea într'un viitor mai bun al acestui popor. Iar azi prin demagogii ordinare, agită poporul împotriva preotului, care deziluzionat de realizările lor sterile, nu le mai acordă încredere. Și atunci răsbunarea — făcând jocul străinilor și a dușmanilor nostri — aplică toate curbele posibile și imposibile asupra salariului amărât al preotului, reducându-i prestigiul, transformându-l în cerșetor al existenței sale.

Preotul să nu facă politică este lozincă lansată de politicianii ajunși la ciolan, pentru ca tot el să fie aceia cari îl constrâng pe bietul preot a o practica, profitând de situația lui de o adevărată mizerie. Am câștigat convingerile acestea auzind despre următorul dialog între un prefect de județ, din această țară creștină, și un preot.

Dle Prefect Vă rog un ajutor pentru biserica din comuna mea, care e pe cale de surpare.

— Ei Părinte, întâu o declarație. Te înscrii la noi în partid? Primești 1, 2 sau 3 sute

de mii. Nu te înscrii, nu primești nimic! Acesta este durerosul adevăr și mârșăvia politicii democratice.

Dacă faci politică, ești condamnat de toți chemații și nechemati. Deaceea preotul adevărat nu poate face decât o singură politică. Politica națională. Politica lui Hristos, singura salvatoare a neamului din ghiarele străinismului ce-i vrea pieirea, îndepărtând turma de păstorul ei! *Iată de ce Guvernele au suprema datorie de a repara o nedreptate, și a restabili prestigiul știrbit al preoției, prin asigurarea unei independențe materiale!*

Numai atunci preotul își va putea cu adevărat îndeplini misiunea, prin conștiinciozitate, autoritate și demnitate! *Este o rușine națională ca preotul bisericii dominante a statului român, să primească salariul unui măturător de stradă, să nu fie plătit cu lunile, îndurând mizeria și sbumul unei conștiințe de părinte în situația de a-și vedea familia fără pâine, în timp ce cei mai umili slujbași fără a avea pregătirea unui preot, își petrec vacanțele prin stațiunile balneare și climaterice.*

Zilele trecute un prieten m'a întrebat de ce călătoresc cu bilet întreg?

— Pentru că de 4 luni nu am primit salariul și n'am 240 Lei să plătesc carnetele. La acest răspuns prietenul meu m'a compătimit zicându-mi: ce grea e situația aceasta a voastră. Eu completez spunând, ce rușinoasă este ea pentru un stat! Urmează apoi puhoiul și-canelor din partea autorităților administrative cari ar trebui să sprijinească biserica și preoția, precum și din partea poporului atât de adecuat spiritului anarhic al vremii, vânturat de francmasoni, și uneltele lor și totuși preoția devotată celor două altare ce le servește: alui Hristos și al Patriei, își poartă mai departe calvarul....

Pr. Horia Vișoiu.

Ministrul Culturii Naționale în Banat.

Ziua de Duminecă 19 Iulie 1936, va rămânea pururea vie în inimile bănățenilor din B. Comloș, Lunga și Jimbolia, fiindcă în aceasta zi au avut de oaspe iubit pe Dl Dr. C. Angelescu, Ministrul Instrucțiunii.

Invitat, a participat cu toată dragostea la punerea pietrii fundamentale a școlii primare de Stat din Lunga, care-i va purta numele,

necruțând oboseala și biruind căldura tropicală a acelei zile din luna lui Cuptor.

Sosit în B. Comloș, la ora 9 dim. asistă la cununia religioasă a 40 părechi concubini în calitate de naș cu Dna General Grozianu, iar Dl General Grozianu cu Dna Colonel Cernătescu, oficiind actul cununiei Păr. protopop Dr. Ștefan Cioroianu, asistat de preotul V. Medrea și S. Sebeșan.

Concomitent cu cununia din B. Comloș, s'a celebrat și în Lunga, de cătră Pr. Mitrofan Banciu, conunia religioasă a 20 părechi concubini, figurând ca nași Dl Petre Ghițescu, Directorul Invățământului Primar și Normal din Ministerul Instrucțiunii, cu Dna protopopeasă Elena Dr. Cioroianu.

După aceste acte Dl. Ministru cu suita au intrat în comuna Lunga, mergând — după frumoasa primire făcută — deadreptul la frontiera jugoslavă din marginea comunei Lunga, unde s'a făcut sfințirea noului pichet de grăniceri numit „General Grozianu“ de cătră Păr. protopop asistat de preoții amintiți mai sus și de preoții A. Sebeșan, Gh. Cotoșman și St. Vasilescu, ținând aci cuvântări Păr. protopop Dr. Cioroianu, primpretorul Al. Movilă și maiorul M. Dumitrescu.

Reintorși în mijlocul comunei, în fața noii Biserici ort. române din Lunga, la locul unde se clădește noul local de școală primară „Dr. C. Angelescu“, se începe actul sfințirii pietrii fundamentale de Păr. protopop și preoții de mai sus, iar Pr. M. Banciu prezintă Dlui Ministru și celorlalți înalți oaspeți postați pe o impozantă tribună, pergamentul cu „Actul comemorativ“ spre semnare, după care Dl. Ministru cu mâna sa proprie așează piatra fundamentală în mortar de var gras, iar „Actul comemorativ“ după închiderea hermetică în sticlă îl așează la locul dinainte pregătit, punând și aci cu mâna sa prima cărămidă, iar a doua a pus-o Dl. Prefect al județului Dr. D. Nistor.

Primul care a luat cuvântul a fost protopopul nostru Dr. Șt. Cioroianu, vorbind de legătura care a fost în trecut și care trebuie să fie și în viitor între Biserică și școală.

Prefectul Dr. Nistor spune că de trei ani un suflu de regenerare culturală străbate țara, datorită ministrului culturii noastre naționale Dr. C. Angelescu.

Inspectorul școlar Ludovic Ciobanu, fost învățător confesional în Lunga, vorbește despre rolul școlii confesionale în trecut.

Pr. Mitrofan Banciu, parohul comunei Lunga, mulțumește călduros și în cuvinte bine simțite Dlui Ministru Dr. C. Angelescu și celor-

lalți înalți oaspeți, pentru deosebita cinste ce au făcut-o acestei comune de graniță, prin participarea la serbarea celor trei evenimente din viața satului, făcând promisiunea solemnă că dimpreună cu enoriașii pe care-i păstorește și cu întreg poporul din aceasta comună — fără deosebire de confesiune și naționalitate — vor căuta ca să fie santinele treze și vrednice aci la hotarele Patriei.

Răspunde Dl. Ministru Dr. C. Angelescu care spune: „Înțelegeți bine că Ministrul școlilor este fericit oridecâteori se pune temelie unui locaș de cultură. Mulțumirea mea este cu atât mai mare astăzi, cu cât văd că se ridică un locaș în Banatul până mai ieri înstrăinat.

Această școală unde se va învăța slova și graiul românesc se înalță în fața unei biserici ortodoxe române, pe care ați terminat-o și ați sfințit-o chiar în anul acesta.

Cum spunea adineori părintele protopop Cioroianu, școala și biserica trebuie să meargă împreună. Mai mult decât atât, nu trebuie să uităm că atunci când școala era prigonită, biserica a fost altarul naționalismului românesc, ea a ținut într-o mână flacăra credinței și în cealaltă flacăra iubirii de neam. Biserica v-a ținut credința d-voastră, la umbra bisericii s'au ținut miile de școli confesionale.

De aceea avem o mare recunoștință cătră biserica noastră strămoșească. Neamul românesc are un mare rol de îndeplinit din punctul de vedere al civilizației. Acest rol nu și-l poate îndeplini fără să ridicăm la cultură pătura de jos.

Mă vedeți pe mine om bătrân colindând țara și căutând să împing la ridicarea localurilor de școli.

Dați vă seama că dacă brava noastră armată și-a făcut pe deplin datoria, avem o mare datorie de îndeplinit, datoria de a consolida ceea ce s'a câștigat cu atâtea jertfe și aceasta consolidare consistă în'ridicarea culturală a țării, având credință în Dumnezeu.“

După aceasta a urmat defilarea școalelor, șoimilor, străjerilor, premilitarilor, autorităților societăților culturale și a carelor alegorice din plasă.

La ora 1 s-a dat un banchet în onoarea oaspeților, la care au toastat: Dl. Ministru Dr. Angelescu pentru M. Sa Regele, Dl. prefect Dr. Nistor pentru Dl. Ministru Dr. C. Angelescu și dnii generali Grozianu și S. Banciu, apoi protopop Dr. Cioroianu, rectorul politehnicei din Timișoara Ing. Teodorescu, protopop gr. cat. Medoia, maior M. Dumitrescu, directorul școlii din Comloș Besu, primpretorul Movilă, iar

la urmă încheie Dl. Ministru Dr. Angelescu, mulțumind tuturor pentru munca prestată în folosul țării, spunând: „Plec emoționat pentru că văd că țara aici la apus este bine susținută și apărată.“

La ora 3 Dl. Ministru a vizitat expoziția școalelor din plasă, organizată în școala primară din B. Comloș. În drum spre Jimbolia Dl. Ministru s'a oprit la tabăra soc. de educație fizică „Șoimii României“, unde a asistat la executarea unui ansamblu de gimnastică.

La ora 4 jum. s'a făcut sfințirea pichetului de grăniceri „General Sabin Banciu“ din Jimbolia, de către Păr. protopop Șt. Cioroianu și preoții Gheorghe Cotoșman și Mitrofan Banciu.

De aici Dl. Ministru cu suita, a plecat la Timișoara cu automobilele, iar de aici la ora 7 seara cu trenul de Arad a plecat la București.

La toate aceste festivități, pe lângă autoritățile din Timișoara, Lugoj, din plasele Comloș, Jimbolia și Sân-Nicolaul-Mare, au mai participat și doi distinși ofițeri, cari au reprezentat armata jugoslavă, Dl. Colonel Parac Matei comandantul reg. de inf. „Regele Ferdinand al României“ din Petrovgrad și Dl. maior Milan Covincici, comandantul jandarmeriei de pe graniță, erou al diviziei sârbești, care a luptat în Dobrogea.

INFORMAȚIUNI

Pelerinajele la Sf. Biserică ort. Română veche Mănăstire Monument Istoric Lipova-Banat. împreună cu misiuni religioase pentru popor se organizează la praznicul *Adormirea Maicii Domnului* 15 Aug. 1936, precum și la Nașterea Născătoarei de Dumnezeu și la Înălțarea sf. Cruci.

PROGRAMA MISIUNILOR:

1. Ziua premergătoare praznicului (14 August).

1. La 6 $\frac{1}{2}$ ore dimineața Utrenia.

2. La 9 ore a. m. Te-Deum. Predică.

Urmează mărturisirea și împărișirea pelerinilor rugăciuni și slujbe pentru trebuințele sufletești; apoi sf. Maslu.

3. La 4 ore d. m. Vecernia praznicului cu Predică.

4. La 7 ore d. m. Priveghierea praznicului cu încunjurare. Predică.

ZIUA PRAZNICULUI:

1. La 5 ore dimineața: Primirea eventual nou sosiților pelerini.

Mărturisire, cuminecare, rugăciuni și slujbe pentru trebuințele sufletești a pelerinilor și Sf. Maslu cu alocuții.

2. La 9 ore a. m. sf. Liturghie în sobor cu Predică. După Liturghie sfințirea apei și stropirea credincioșilor.

3. La 2 ore d. m. Vecernia cu rugăciune pentru cei ce călătoresc.

Lipova, 28 Iulie 1936.

Vasile Debău
paroh

Nr. 4772/1936.

Dojană Duhovnicească.

Constatându-se din actele înregistrate la Nr. 4772/936, că reclamațiunea lui Ioan Blagoe din comuna Cenadul-Mare, județul Timiș-Torontal, contra preotului Gheorghe Ionescu, înregistrată la Nr. 3171/1936, nu este întemeiată:

Pentru aceasta pedepsim pe reclamantul Ioan Blagoe cu dojană duhovnicească avertizându-l să nu mai molesteze Superioritatea bisericească cu denunțuri tendențioase, neîntemeiate și calomnioase,

Arad, 3 August 1936.

† ANDREI
Episcop.

Nr. 5452/1936.

Comunicat

Cerând lămuriri dela Onor. Minister al Cultelor referitor la taxele anuale pentru carnetele de reducere cu 50% pe C. F. R. în scopul creierii fondului pentru modernizarea de drumuri naționale am primit cu Nr. 113559/14066/1936 din 25 Iulie a. c. următorul răspuns:

„Referitor adresei Prea Sfinției Voastre Nr. 4591/a. c. avem onoare a Vă face cunoscut, că nu am primit nici o comunicare nouă și nici o amânare pentru plata impozitului pentru drumuri și se mențin întocmai dispozițiile relatate în circulara noastră Nr. 69691/a. c., și anume că, nu se eliberează și nu se face viza carnetelor cu reducere pe C. F. R. pe trimestrul Iulie a. c. decât dacă se prezintă și recipisa de plata acestui impozit.“

Acest impozit nu privește Regia Autonomă C. F. R., ci Ministerul Lucrărilor Publice, de unde se alimentează fondul pentru drumuri naționale."

Ceeace aducem la cunoștința Cucernicilor Preoți spre orientare.

Arad, 28 Iulie 1936.

Consiliul Eparhial ort. rom. Arad.

Nr. 5519/1936.

Comunicat.

Onor. Consiliu Central Bisericesc cu adresa Nr. 6714/936 ne comunică următoarele:

»Cu frățească dragoste Vă aducem la cunoștință că terminând cu expediția sfintei Scripturi la parohii, exemplarele rămase au fost puse în vânzare pentru marele public.

Avându-se în vedere necesitatea de a se stabili, pentru marea masă a credincioșilor, un preț mai accesibil, s'a hotărât ca Sf. Scriptură să se vândă în următoarele condițiuni:

1. Ediția obișnuită:

broșată..... Lei 300

legată în pânză complet „ 380

„ „ piele și pânză „ 500

2. Ediție de lux:

broșată..... Lei 400

legată în pânză complet „ 480

„ „ piele și pânză „ 600

Aducând aceasta la cunoștința P. Sf. Voastre, cu frățească dragoste Vă rugăm să binevoiți a dispune ca credincioșii din cuprinsul acelei eparhii, cari ar dori să-și procure Sf. Scriptură, să fie îndrumați de Prea Cuvioșii preoți să se adreseze Institutului Biblic, str. Antim Nr. 29, trimițând costul prin mandat postal«.

P. C. Preoți vor aduce acestea dispozițiuni la cunoștința credincioșilor, în sf. biserică, de pe amvon.

Arad, 3 August 1936.

Consiliul eparhial ort. rom.

A R A D.

Nr. 5567/1936.

Concurs de burse pentru stud. Academiei teologice din Arad.

În Nr. 26 din 28 Iunie a. c. al organului oficial »Biserica și Școala« s'a publicat sub Nr. 4513/936 concurs pentru zece burse a 8000 Lei optmii lei, anual, pentru studenții, cari în anul școlar 1936/37 se vor înscrie în cursul prim al Academiei teologice din Arad, având a înainta cererile de concurs la Consiliul eparhial până la 1 August a. c.

Prin aceasta prelungim acest termen de concurs până la 1 Septembrie a. c.

Petiționarii vor înainta cererile însoțite de următoarele acte:

1. Diploma de bacalaureat de liceu cu media de cel puțin 7.

2. Act de botez dela oficiul parohial, eliberat în timpul cel mai recent.

3. Certificat de moralitate dela oficiul parohial, la care aparține petiționarul.

4. O copie de pe fișa personală a petiționarului eliberată de Direcțiunea liceului, unde a absolvat.

5. Certificat medical.

6. Certificat despre starea materială a părinților.

7. Certificat despre situația militară, dacă este înrolat.

Arad, 4 August 1936.

Consiliul Eparhial ort. rom.

A R A D.

A v i z.

La librăria Diecezană din Arad, se află Biblia »Sfânta Scriptură« Testamentul Vechiu și Nou, ediția Sf. Sinod, cu litere latine în extindere de 1525 pag. cu trimiteri, costă vol. broșat Lei 300. —, legat 1/2 pânză tare Lei 350. —, 1/1 pânză Lei 370. —, 1/2 piele și pânză Lei 460. — 1/1 piele Lei 600. —, plus speșele poștale.

Rugăm deci Onor. Preoțime a recomanda credincioșilor cartea de mai sus, fiind foarte folositoare, cu atât mai vârtos că până azi se folosesc ediții streine și în proporția costului, cartea de mai sus se prezintă bine, voluminoasă și ar fi de dorit să nu lipsească din nici o ca-

să. Totodată oferim pt. bibliotecile parohiale Biblioteca „Semănătorul” seria întreagă pentru suma de Lei 300. — Apelând la sprijinul Onor. Preoțimi, rugăm călduros a îndruma creștinii, pentru toate cele necesare, să sprijiniască instituția noastră, fiind cea mai veche Librărie românească și bisericească din Arad.

Concurs.

Pentru îndeplinirea — în mod definitiv — a parohiei ort. române din **Cenadul unguuresc**, Ungaria se publică concurs cu *30 zile* dela prima apariție în acest organ.

Venitele parohiale sunt:

1. Sesiunea în extenziune de 46 jug. cad. 800□. pământ.
2. Casa parohială cu supraedificii și grădină.
3. Stolele stabilite de com. par.

Pentru că parohia este de cl. I. vor putea concura numai cei ce au asemenea clasificări și maturitate de liceu.

Alesul va catehiza la toate clasele dela școala confesională precum și la cea de stat din loc.

Va plăti tot felul de dare, după tot beneficiul său precum și echivalentul.

Ceice voesc a ocupa această parohie se vor prezenta în sf. biserică spre a se cunoaște cu alegătorii.

Rugările provăzute cu toate actele necesare și adresate Comitetului parohial ort. român din *Cenadul unguuresc* se vor trimite oficiului protopopesc din *Ch't'ghaz — Kétegyháza — Ungaria*.

Dat în Cenadul unguuresc la 5 Iulie 1936.

Aurel Maghiar
președinte.

Neța Hidîșan
notar.

În înțelegere cu *Ioan Borza* protopop.

1—3

Publicație de licitație

Comuna bisericească ort. rom. Olari (plasa Sântana) pe baza devizului aprobat de Ven. Consiliu Eparhial publică licitație cu oferte închise pentru reparările — specificate în acel deviz — edificiului sf. biserici

Devizul este de 7571 lei.

Termenul licitației este Duminică 26 August ora 6 d. m. în edificiul școlii de stat No. 1.

Condițiile se pot vedea mai detaliat la oficiul parohial din Olari, tot acolo se poate consulta și devizul.

Garanța este 10% în numerar.

Consiliul parohial își rezervă dreptul de a da lucrarea numai aceluia maestru cu brevet, în care va avea mai multă încredere. — Cheltueli de călătorie nu se plătesc.

Pentru consiliul parohial:

Pr. Nicolae Mihoc
cond. of. par.

Publicație de licitație.

În baza aprobării Nr. 5495/1935 a Ven. Consiliu Eparhial din Arad, consiliul parohial ort. rom. din Târnova publică licitație pentru lucrările de consolidare și reparare, la biserica ort. română din localitate.

Devizul și condițiile de licitație se pot vedea la oficiul parohial din localitate în orice zi. Ofertele se vor face pe blanchetele ce se află la oficiul parohial și se vor înainta în plic sigilat până la data de 23 August 1936, ora 3 după masă. Odată cu ofertele se va depune aici și o garanție de 10% în numerar sau efecte garantate de stat.

La licitație pot lua parte numai acei antreprenori cari posed brevet de arhitecți sau măestri de constructori și autorizați de Ven. Consiliu Eparhial.

Consiliul parohial își rezervă dreptul de a alege dintre licitanți pe acela în care are mai multă garanță. Cheltuelile de călătorie și oricare altele nu se vor restitui.

Consiliul paroh'al

Redactor: protopop *Simion Stana*